

କବିତାମାଳା

୫

ଶ୍ରୀପ୍ରତିଷ୍ଠନ

ବାଲେଶ୍ୱର,
୦୫ ଜିଏସ୍‌ର ୨୦୨୩, ମଙ୍ଗଳବାର

ଶୀତ

ଶରତ କୁମାର ଦାସ

ସଞ୍ଜ ନ' ଆସୁଣ୍ଟି ଶାତ ଖୁବ୍ ସତରଣେ
ଥରେଇ ଦେଇଛି ଦେହର ଦେହଲି
ଥର ଦୁଇ ରାତର ନିଃଶବ୍ଦ ପ୍ରତର
ଥର ଯାଇଛି ସୋଇଷ ଷେର ଶାତି,
ପୁଣି ବଣ-ବିଲ-ପାହାଡ଼-ପରତ ।

ବରପରା ଫୁଲୁଳା ପଢ଼ିମାନେ
ଅରିଯାଉଛନ୍ତି ଶାତର ପ୍ରକୋପରେ,
ଲୁଣ୍ଠି ପାଇଛନ୍ତି ଲମ୍ବା ଲମ୍ବା ତାଳର
ଝକାଳିଆ ଆପରଶ ଆକୁଆଳେ ।

ବର ଦୋକାନର ବାରଣ୍ଧା ଉପରେ
ଦୁଲା କୁରୁକ୍ଷ ସଥବାକ
ଆସିଥାନ୍ତି କରିବାକୁ ଶାତର ଦାରୁ ।

ନିଦ ମଳମଳ ଆସୁରେ ଅଳ୍ପ ଭାଜୁଛି ରାତି
ଜାକିକୁ ଦେଇଛି ମୁଥବାର ପ୍ରତିଟି ନିଃଶବ୍ଦ
ନିଆଁ ରହୁଇଲେ ଶାତ ମୁହୁର୍ତ୍ତି ହସୁର ।

ରେକେର ଓ କମଳ ଉଷ୍ଣମ ଆବରଣ ତଳେ
ଶାତ ବି ଦେଖୁଛି ନିକର ଟିକଣା
ନିର୍ଭୟ ଆଶ୍ରମ ଏକ ସ୍ଵର ମାନକିତ୍ର ।

ନିଜକୁ ଲୁଚାଇବା ପାଇଁ
ହୁଏତ ହୋଇପାରେ କିଷିଷଣ ।

ଆର ଖୋଜୁଛି ଏକା ଏକା ମାରି ଆକାଶ
ରେଳ ଝେପନ ଥାବା କଂକ୍ରିଟ୍ ଭାବର ପ୍ରଶଶ୍ଵ
ଛାତିରେ

ଆଶ୍ରମ ନେଇଥିବା କିଛି ମୁଣ୍ଡା ଦେହର
ସର୍ବକୁ ।

ଶାତ ବି ଉରିଯାଉଛି ବେଳେ ବେଳେ
ଦିକ୍ଷାର କିଛି ନିରନ୍ତର ଦ୍ୱାରାରେ,

ମୁଣ୍ଡାକୁ ଉଚିତ ମେନ୍ଦୁ ଦରଶ ମେନ୍ଦୁ
ଧାର୍ଯ୍ୟ ସେ କେତେବେଳେ

ପୁଣି ଶାତେରା ଶୁଣାଖୁଣି ଜାବନ ଉଚିତୁ ।

କଳା ମତମନ ବହଳ ଅନ୍ଧାର,
ଅଞ୍ଜାନୁଛି ନିକ ଭାଗ୍ୟ ଓ ଭବିଷ୍ୟ

ଏଣେତେଣେ ବିଜ୍ଞାତି ହୋଇ ପିତିଥିବା

ଭଜାରେ ରହୁଛା ଖଣ୍ଡ ଉଚିତୁ ।

ବେସୁରା ଲାଗୁଛି ପ୍ରସାମାନଙ୍କ ସ୍ଵର
ବହି ରହି ଶୁଭୁଛି ନିରୋଳା ଗାତ୍ରର
କାକର ଭିଜା ମୁହୁର୍ତ୍ତ କମନ
ନିଃଶବ୍ଦ ପ୍ରତରମାନ ଶରାଯିତ ହେଉଛନ୍ତି
ଶାତର ଛମ ଛମ ପାଇଁଜି ଶରରେ ।

କିଛି ସ୍ଵପ୍ନ ଓ କିଛି ସ୍ମୃତିର କିଛାପଞ୍ଚା ବେଳେ
ଶାତ ବି ଶାରେର ଯାଇଛି ଆପଣା ଛାଁସ
ଛାଁସ ।

ବାତିପର ରହୁଛି ରକି
ମୁଣ୍ଡ କେବି କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ଶାତ,
ନିରପଠା ଗୋହରୀ ବିଲରେ

ଆଖୁ ମିତିକିବୁଛି
ଜତ ପାଲଟି ଯାଇଛି ସତେ ଯେପରି

ବୋଧ୍ୟୁଷ ନିର୍ବାଣ ଶୋହୁଛି ସେ

ମଣିଷକ କୋଳାହଳ
ପୁଣି ଶାତେରା ଶୁଣାଖୁଣି ଜାବନ ଉଚିତୁ ।

ହୃଦୟ ଅଧ୍ୟାପକ, ବାଜନାତି ବିଜ୍ଞାନ ବିଭାଗ
ବରଦିନ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ, ବରଦିନ
ଜିଲ୍ଲା-କେନ୍ଦ୍ରରେ

ମୋ-୨୨୯୧୩୦୯୧୯

ହଁ, ଏମିତି ଘଟିଥୁବ
କୃଦୀବନ ଦାସ

କେବେ କେବେ

ଅଦିନ ମେଘଖଣ୍ଡେ

ପବନ ପିଠିରେ ଲାଭହୋର

ସେବାରେ ବରି ଶରାଯିତ

ପାପାଶ କଣ୍ଠ ନିଷେ

ଗାତ ହୋଇ ବହି ଯାଇଥୁବ ପ୍ରତାପାକତ

ତା' ଛାତ ତଳର କେତେ ଅକୁଳ କଥା ।

ବେ ଗାତରେ ମୁହୁର୍ତ୍ତ ହେଉଥୁବ

କି ପୁଣିର ଦୁଆର ଶୋହୁଛି କଥା

ଆଶ୍ରମ ଅନ୍ଧାରରେ ହେବ କି ଅଶ୍ରମିରେ

ଭାବି ଏକା ଏକା

ଶୁଣାଖୁଣି ଶାତ ମୁହୁର୍ତ୍ତରେ

ଶୁଣାଖୁଣି ଶାତ ମୁହୁର୍ତ୍ତରେ

ମେହେତୁ ସଂକଷ

କାଳେ କାଳେ ଆକାଶ ଛୁଟ୍ଟି

ମହାଶ୍ଵର ଅନୁଭବକୁ ସଜେଇ ଦେଇଥୁବ

ପାଶାର ବାରାଦେହ

ମୁଗ୍ଧର ଦେହ

ଯେହେତୁ ସଂକଷ

କାଳେ କାଳେ ଆକାଶ ଛୁଟ୍ଟି

ନିରାଶକୁ କୁଳାହଳ ବେଳେ

ମୁଗ୍ଧର ଦେହ

ଯେହେତୁ ସଂକଷ

କାଳେ କାଳେ ଆକାଶ ଛୁଟ୍ଟି

ମୁଗ୍ଧର ଦେହ

ଯେହେତୁ ସଂକଷ

କାଳେ କାଳେ ଆକାଶ ଛୁଟ୍ଟ

